

De benzinepomp

Een Texaco-pomp aan de Garage Julet in de Congolaan (nu Eduard Moreauxlaan) waarschijnlijk de eerste garage van de wijk Opex. (Foto 1938)

Een oude benzinepomp aan de Garage du Littoral (Garage Wybo) in de Torhoutsesteenweg, waar nu de Permekegalerij gelegen is. De benzine kostte toen 3,20 fr. (foto uit de jaren '30)

Nu iedereen het over de Golfstaten en de prijs van de super en de mazout heeft, kom ik eens met een niet-alledaags onderwerp voor de dag, namelijk de benzinepomp.

Toevallig vond ik tijdens de braderie op de rommelmarkt in de Rogierlaan een foto van een oude benzinepomp op de Torhoutsesteenweg, uit de jaren '30.

Dat fotootje heb ik dan maar gekocht en tevens tussen mijn verzameling prentkaarten gezocht of ik ook nog ergens een benzinepomp kon ontdekken. Ik heb er enkele gevonden, doch meestal van op een vrij grote afstand, zodat men niet steeds het benzinemerke of de prijs per liter kon zien. Wat men echter wel kan opmerken is dat de vorm van dit weinig aantrekkelijke straatmeubilair in de loop der jaren erg gewijzigd is. Misschien komt er ooit nog wel een verzamelaar opdagen die de verschillende soorten benzinepompen in een eigen verzameling heeft bijeengegereg.

Uit mijn kinderjaren herinner ik mij nog hoe men een benzinepomp waarlijk als een pomp moest bedienen. Met een ijzeren staaf moest men de benzine omhoog pompen. In een doorzichtige kleine reservoir kon men zien hoeveel liter de pomphouder door de slang naar de wagen zou laten vloeien.

Als kleine jongen keken we naar de kleurrijke merken zoals „Texaco”, „Shell” of „B.P.”. Van deze laatste meenden we dat

Eén van de eerste na-oorlogse benzinepompen, als een bijkomende activiteit van het Hotel „Au Damier” op het Hazegras. (Circa 1955)

het Benzine Pomp wilde bedienen.

Sommige pompstations waren na de oorlog bekend omdat ze vaak 's nachts open waren, zoals in de Koningsstraat aan de garage „Océan” of die nabij de Ryco aan het Sas, waar de pomphouder er altijd, maar dan ook altijd was. In weer en wind of op zonen feestdagen, was die man daar. Ik geloof dat hij nooit slaapt!

Van de met de hand bediende

pomp is men overgestapt naar de automatische pomp. Men vertoetelde de automobilist met het gratis wassen van de ruiten. Dan kwam de zelfbediening en ook de pompen waaruit men benzine kon krijgen als men bankbriefjes in een automaat schuift of van een bankkaart gebruik maakt. De automobilist kent soms de pomphouder niet eens meer. De tijd van de overgedienstige pomphouder of de aantrekkelijke vrouwe-

lijke pompbediende, behoort bijna overal tot het verleden.

Indien u ergens nog een oude pomp met „mengsel van vloeibare koolwaterstoffen” (zo definieert Van Dale het woord benzine) ziet, denk er dan aan dat het, zoals ook de oude juke-boxen, binnen enkele jaren een gezochte curiosum kan worden.

Omer Vilain